

JOCK EVELIN

EZ + AZ

Csak a fele

Támadó baktérium, vérrel teli akvárium és benne halak, jó sok. Jósok mondták, hogy az egyik olyan, mint én vagyok, hogy nincsenek ott többen nagyok, ezért én egyik hal szavára sem adok, mert beképzelt, önfejű, személtáda vagyok. De hát a halak nem is tudnak beszélni! Mindig azzal nyaggatnak, hogy jó lenne feleszmélni, nem minden hétvégén öt felest meginni, az összes szememet szanaszét sírni – nem, mintha kettőnél több lenne, de na, nekik a kettő az sok. De ha nekik a kettő az sok, akkor miért mondják, hogy neked is sok eszed van? Mert két eszem lenne? Különb is, nem iszom feleseket, nem feleselek, én egészet iszom, fele se igaz annak, amit állítanak, hiszen ők is csak a szintisztára számítanak... a szintiszta igazságra. Véd a golyóálló a támadókkal szemben, de ha olyan támad, aki nem szende, hanem az életed értelme, akkor azért öl meg, hiszen ha kalapács vagy, miért ne legyen ő szeg? De ki a fal, amibe verem? Beverem vagy ki, beoda? Menekülnék, de hova, hova?

JOCK EVELIN Érmihályfalván született, 18 éves, az **Ady Endre Elméleti Líceum** végzős tanulója. Gyerekkora óta ír több műfajban, felcseperedve viszont a versekkel kötött életre szóló barátságot.

Hiba

Megpróbálom úgy elmagyarázni, hogy te is megértsd. Most szólok, nem lesz könnyű. Lehet, hogy ezer mocsár lep majd el, és megijedsz, mert a lochnessi szörnyű. A Mount Everest csúcsára a hullahopp-karikát, mint hős gyerek dobod majd, és visítasz, ha az évszakok egyike hason lő, mert még nem ebédeltél, és éhes vagy. Fájd a fejed, mert a gyógyszer nem hatott, és tudom, úgy érzed, mindenki elhagyott, s fájd a karod, mert most lőttél először és mellé, méterekkel. Tudom, most kéken villognak a fények, élénksárgán világít a hold, de ne hidd, hogy a levegőbe fülhatsz ingyen! Szivárvány ragad el, öklendezel, sírsz, hogy a rothadt almából te többet el nem bírsz. Régen azt mondta neked a barátod, ne kezd el árulni az

almát, hiszen ő akkor már látta a családod, lyukban ténfergő férgeket. Mikor tested koporsóját olajjal bekenik, hogy jobban csússzon az utolsó feles, és a kívánságod már csak annyi legyen, hogy felhívhass engem, kedves, akkor mondd meg, hogy ki voltam neked, egy torz árnyék vagy a másik feled?

Kit érdekel?

*Vezettél-e már vakot át a zebrán,
mely vadul nyakadba nyerített?
Volt-e már úgy, hogy halálos betegen
A betegsége az, mi segített?
Hullott-e már alma olyan fáról,
melynek kertésze rég halott,
S lett-e már bálkirálynő az,
kinek ruhát nem mester szabott?
Lehet-e a senki valaki ebben a világban,
S akad-e neki hely fenn, Csodaországban?
Fáradt a ló, vágdat, lohol,
Dühös édesanya hajnalig kohol.
Sírás sok, csend elenyész,
Döntsd el, hogy maradsz vagy mész!
Temető és sír, penész és zsír,
Bölcső és születés, halál és temetés.
Akaratlan megállsz úgyis mellettem,
Megérzed mindazt, amit szenvedtem.
Tudod, hogy e rosszat nem te érted el...
Ezért mész el... Kit érdekel?!*

Ugyanúgy, ugyanazért

Ma már nincs erőm, hogy sírjak, megint ugyanúgy, megint ugyanazért. Nem unod még, keserűség, hogy a levesembe folyasz? Nekem ugyan nem kell a maradék! Az idő vasfogán nem juthatok át, bármennyire vagyok torkos, ma be kell érnem az ajkaddal, a vértől bármennyire foltos. Add ide a kezed, hadd szorítsam lilára, hogy az ibolya irigyen megmérgezzen az illatával, hadd ne fájjon már megint ugyanúgy, már megint ugyanaz... Hah, persze, ez nem így működik! Ha fáj az élet, fuss el véled! Fáj a magány? Pedig egyenlő arány: te is egyedül, én is egyedül. A lélek menekül. Csak azt tudnám, hogy tested miért zárod börtönbe, mikor lelked szabad, s mégiscsak van magadhoz annyi szavad, hogy parancsolj a lelkednek... Élj végre! Te nem akarsz élni? Ja, hogy neked ez az élet, begyepesíteni egy puszta elhagyatott rétet? Kiölni másból is a létet? Beletörődni az emberi tudásba? Mindent jóváhagyni az egyetemes vallásba? Párban élni, feleszmélni, hűnek lenni... de kihez vagy hű? Mert hogy magadhoz nem, az biztos. Fedheted a valót azzal, hogy én nem értem, de csak húztad a vállad, ha magyarázatot kértem. S hogy eltöröljem a sok felesleges vért, nem, nem sírok megint ugyanúgy, ugyanazért.

Világnéz-e?-t

Itt élő ítélők, hozzátok szál szavam, látjátok, hogy az emberiség háttal előre halad? Döntésünk más hozzá, véleményünk rég kész, kár, hogy azt is megmondják, hogy mit akarsz, és hova mész. Mikor minden jól megy, előtted gördül a szőnyeg, és elvész a dominanciában ólomkezed, amit azért nem emelsz meg, mert nem bírod, vagy mert gyenge vagy, s kisírod mind a hét szemed, mert olyan vagy, mint a gonoszok, hét testben hét lélek, csoda, hogy még élek a hazugság peremén... Olyan szép onnan a műugrás meg jó mély. Folyik a víz, és te alátartod a szád, hogy attól fülj meg, amit más életnek lát, és sírj a depresszión, mert olyan szép hosszú szó, hogy már a leírásához is kell vagy két-három nyugtató. Lehet, hogy kifognak, mint egy halat, melynek pikkelyén csak a fájdalom marad, s remény az van, mert az hal meg utoljára, nálunk a vezér a népet hagyja utoljára... igen? igen! Én-központú, laza, bőgatyás társadalmunk társ a dalban, amit együtt írunk.

Kár, hogy a refrén kicsit döcögős, de ha fizetsz, belekerülsz, mint „hazafias hős”. Te a hazáért annyit se tettél, mint a koldus érted – ő ad neked enni, mikor kétségbeesetten a számlád kéred, s annyian éheznek, míg te fogyókúrázol, hogy úgy lássanak, ahogy akarod, hogy lássak – az ilyen emberek a saját sírjukat ássák!

Fesztivál

Egyetlen céloom aktívan fesztiválozni, önfeledten játszani azzal a sok díszes emberrel, akiknek az arca színes, környezetbarát festékekkel van bekenve. Vajon ez a sok légy nem zavarja őket? Van, hogy a fesztiváli mámor, mint Niagara, feltör, csak színében más, mikor lemegy, meg mikor feljő. Megvetsz engem minden egyes szómért? Te még sosem hajoltál le az apróért? Adakozol abból, amit másoktól lopsz el? Ez olyan, mintha azért tanulnál, hogy butább légy... Bár van, akinek bejött. Hurrá! Színtelen, szagtalan, mi az? Biztos te vagy, mikor ki akarsz tűnni a tömegeből, bezzeg kitűnsz egyből, mikor elbújni akarsz, úgy virít akkor a mocsárságra körömlakkod, akkor mindenkit zavarasz. Felgyűröd, ha koszos, nyakig az ingujjat, de ha személyiséged éri vád, veszel egy szín újat. Milyen vagány lehet a gardróbban ruhák helyett személyiségeket tartani... s tetszés szerint cserélni őket, esemény szerint, például balesetkor jól jönne a nyugodt, de a sajnos addigra mindig elszakad, s a határozottság harisnyája is csúnyán felszalad. Még jó, hogy a hiszti sisak acélból van, és a gardrób is csak a célból van, hogy sok színes ruhát magában tároljon... s hogy a rendőrség a ruhákat, ne engem vádoljon.

A te döntésed

*Az ember, ha gyerek is, maga döntse el,
Hogy ez elátkozottság szülte földön
Neki élet vagy halál kell!
Édes-e vajon mindig a méz,
Melyet sok száz dühös méh őriz?
Érte nyúl a gyermeki kéz.*

*Hagyod? Hagyjuk? Ő hagyja,
Hogy ezer fullánk karcolja fiatal bőrét,
Rosszul döntött? Jöjjön rá maga!*

*Minden seb meggyógyul a tapasz alatt,
S a felkelő napnál, évek múlva,
Erőt véve kinyílik a tapasztalat.*

*Gyerek, vigyázz, hisz láthatatlan angyalod
Nem szorítja lilára kezed,
Van, hogy te kell megírd a saját dalod.*

*Gyerek, ha minden inad azon van,
Hogy haladj egy zsákutca felé,
Nyugodj meg, ezer ilyen lesz a városban.*

*Ne félj visszafordulni, s elkezdni újra!
Támaszkodj az időre, ha menekülsz előre!
Ne gondolj soha a kegyetlen múltra!*